

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
trvale bytem X
zastoupená obecným zmocněncem X
bytem X

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**
sídlem 1. máje 97, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. 504605/25/2600-80541-505641,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení exekučního příkazu prodejem nemovitých věcí ze dne 16. 4. 2025, č. j. 504605/25/2600-80541-505641. Žalobkyně podala žalobu jako „zásahovou žalobu“ podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud však podle obsahu žaloby a zejména podle petitu a přiloženého exekučního příkazu, jehož zrušení žalobkyně navrhovala, posoudil žalobu jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.
2. Předmětem exekuce jsou nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně zapsané na listu vlastnictví (LV) X pro obec a k. ú. X, a to pozemky p. č. XA, XB a XC. Daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku a příslušenství ve výši celkem 93 190 Kč (nedoplatky na daních: 62 212 Kč; nedoplatky na úroku z prodlení: 28 968 Kč; nedoplatky na příslušenství: 1 000 Kč; exekuční náklady: 1 010 Kč). Exekučním titulem byl vykonatelný výkaz nedoplatků č. j. 504606/25/2600-80541-505641 sestavený z údajů evidence daní ke dni 15. 4. 2025. Dle tohoto výkazu nedoplatků jde o nedoplatky daně z nemovitých věcí za zdaňovací období 2013 až 2024 a úrok z prodlení.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítala, že pozbyla své právo k části nemovitostí uvedených na LV XD, které byly zahrnuty do konkursní podstaty v rámci trvajícího konkursu vedeného pod sp. zn. KSLB X úpadce odlišného od žalobkyně. Došlo tak ke změně jejího postavení pro účely daně z nemovitých věcí. V této souvislosti se dovolávala § 13a odst. 9 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, a tvrdila, že došlo ke změně jejích vlastnických či jiných práv ke všem nemovitým věcem v územním obvodu téhož správce daně, tuto skutečnost správci daně oznámila. Správce daně měl požadovat daň pouze za nemovitosti, které do konkursní podstaty zahrnuty nebyly. Konkrétně měl požadovat daň za období 2013 až 2023 pouze za pozemky p. č. XA, XB a XC, protože ty nebyly zahrnuty do majetkové podstaty konkursu sp. zn. X.
4. Od 1. 1. 2023 měl správce daně požadovat daň také za pozemek p. č. XE včetně stavby č. p. XF. Tedy počínaje rokem následujícím od nabytí právní moci rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 104 VSPH 634/2019-1336 ze dne 26. 9. 2022, kterým byl změněn rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 17. 7. 2019, č. j. 76 ICm 2086/2013-1000, tak, že z majetkové podstaty dlužníka X byly vyloučeny pozemek st. p. č. XG, st. p. č. XF a stavba č. p. XF. Teprve v návaznosti na tento rozsudek měla nastat rozhodná změna pro daňové povinnosti k části nemovitostí a žalobkyni měl být zaslán platební výměr, což správce daně neučinil. U ostatních nemovitostí st. p. č. XH, p. č. XI, XJ, XK a XL žalobkyně správci daně oznámila, že plátcem daně u těchto nemovitostí je insolvenční správce, který nemovitosti zahrnul do konkursní podstaty konkursu sp. zn.

KSLB 76 INS 22654/2011, tuto skutečnost správce daně ignoroval a nesprávně stanovil žalobkyni povinnost platby nesprávnými platebními výměry.

5. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že na její osobu byl prohlášen konkurs, insolvenčním správcem byly znovu pozemky p. č. XG, st. p. č. XE a stavba č. p. XF zahrnuty do majetkové podstaty, žalobkyně k nim ztratila dispoziční právo, plátcem daně byl insolvenční správce konkursu prohlášeného na žalobkyni, stejně jako je plátcem daně u nemovitostí st. p. č. XH, p. č., XJ, XK a XL insolvenční správce konkursu sp. zn. KSLB X. Žalobkyně se prohlášení konkursu bránila, Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 28. 11. 2023, č. j. KSLB X, konkurs zrušil, následně bylo usnesením ze dne 24. 5. 2024, č. j. KSLB X, vysloveno, že se návrh na prohlášení konkursu zamítá. Žalobkyně poté správci daně oznámila, že se změnilo její postavení poplatníka daně z nemovitých věcí, aby vyměřil správně daň z pozemků st. p. č. XG, st. p. č. XE a domu č. p. XF.
6. Žalobkyně namítala, že správce daně neprovedl kontrolu a nesprávně vydával platební výměry k placení daně z nemovitostí, které k výzvě nezměnil dodatečnými platebními výměry. Obecně uvedla, že je třeba rozlišovat, zda byly v okamžiku, kdy měla být daň placena, nemovitosti sepsány v konkursní podstatě a zda daňová povinnost vztahující se k těmto nemovitostem byla pohledávkou za žalobkyní nebo pohledávkou za podstatou. Shrnula tedy, že v roce 2012 pro rok 2013 a následně v roce 2023 měl správce daně požadovat po žalobkyni pouze daň z pozemků p. č. XA, XB a XC, které nikdy nebyly zahrnuty do majetkové podstaty konkursu sp. zn. KSLB X, a od 1. 1. 2023 také za st. p. č. XE, včetně stavby č. p. XF.
7. Respektive měl požadovat pohledávky v opravené přihlášce pohledávky v daňovém řízení. Nedoplatek na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2023 vznikl na základě neuhrazení daně z pozemků p. č., XA a XC, st. p. č. XE včetně stavby bydlení, ve výši přihlášky ve výši 8 044,01 Kč, která byla následně správcem daně změněna na částku 2 366 Kč jako vykonatelná pohledávka. Žalobkyně argumentovala usnesením insolvenčního soudu ve věci její insolvence ze dne 24. 5. 2024, č. j. KSLB X, jímž měla být potvrzena vykonatelná pohledávka ve výši 2 366 Kč. Na základě toho žalobkyně namítala, že pohledávka uvedená v exekučním příkazu nemůže odpovídat realitě, jestliže insolvenční soud měl potvrdit vykonatelnou pohledávku jen v částce 2 366 Kč.
8. Žalobkyně požadovala, aby se soud zabýval nepřezkoumatelností napadených rozhodnutí s tím, že hodnocení důkazních prostředků nemohlo dostat nárokům § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Ve výsledku kontrolního zjištění ze dne 16. 4. 2025 ani ve zprávě o daňové kontrole nebylo v rozporu s § 88 odst. 1 daňového řádu uvedeno, o jaké důkazní prostředky se správce daně opírá a proč nerespektoval závěry usnesení insolvenčního soudu o pohledávce žalobkyně ke dni 24. 5. 2024 ve výši 2 366 Kč.
9. Z uvedených důvodů žalobkyně požadovala, aby soud vydaný exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně je poplatníkem daně z nemovitých věcí od roku 2003, kdy nabyla vlastnické právo k nemovitým věcem evidovaným na LV X, které jsou stále v jejím výlučném vlastnictví. Žalobkyně daňové povinnosti nehradí a je daňovým dlužníkem. Proto ji správce daně vyrozuměl dle § 153 odst.

3 daňového řádu o evidovaném nedoplatku na dani z nemovitých věcí a příslušenství ve výši 87 402 Kč již vyrozuměním ze dne 2. 10. 2024. Nedoplatky nebyly ke dni 15. 4. 2025 uhrazeny, jsou dlouhodobě nevymahatelné způsoby dle § 178 odst. 5 písm. a) až d) daňového řádu, a proto přistoupil k nařízení daňové exekuce prodejem nemovitostí. Exekučním titulem byl vykonatelný výkaz nedoplatků č. j. sestavený z údajů evidence daní ke dni 15. 4. 2025. Předmětem daňové exekuce jsou konkrétní pozemky p. č. XA, XB a XC na LV XD, které nejsou předmětem soupisu konkursní podstaty úpadce v řízení sp. zn. X.

11. Žalovaný argumentoval tím, že daň z nemovitých věcí je přímou majetkovou daní vázanou na vlastnictví. Poplatníkem daně je osoba, která je vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí k 1. 1. daného roku; pro vznik daňové povinnosti není relevantní, zda a jakým způsobem dochází k nakládání s předmětem daně. Sepsání nemovitostí do majetkové podstaty jiné osoby nezpůsobuje ztrátu vlastnického práva vlastníka a nemění poplatnictví.
12. Následně se žalovaný vyjádřil k insolvenčnímu řízení vedenému proti žalobkyni pod sp. zn. KSLB X. Dnem 16. 8. 2022 byl v insolvenčním rejstříku zveřejněn insolvenční návrh spojený s návrhem na prohlášení konkursu na majetek žalobkyně. Dne 4. 9. 2023 bylo zveřejněno usnesení o úpadku spojené s prohlášením konkursu č. j. KSLB X. Dne 7. 9. 2023 správce daně přihlásil do insolvenčního řízení pohledávky žalobkyně, následně došlo k částečným zpětvzetím přihlášky, byla vydána usnesení insolvenčního soudu o vzetí těchto zpětvzetí na vědomí. Při přezkumném jednání dne 27. 11. 2023 byly přihlášené pohledávky správce daně popřeny insolvenčním správcem i žalobkyní. Dne 19. 12. 2023 Vrchní soud v Praze usnesením zrušil usnesení o úpadku a věc vrátil soudu prvního stupně. Současně byl zveřejněn úřední záznam o tom, že účinky zahájení insolvenčního řízení zůstávají zachovány, včetně účinků dosud řádně přihlášených nároků. Insolvenční řízení sp. zn. KSLB X bylo pravomocně skončeno dne 12. 6. 2025.
13. K datu 15. 4. 2025 byla žalobkyně zapsána jako výlučný vlastník nemovitostí na LV XD. Po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení vést a pokračovat v něm, s výjimkou provedení daňové exekuce. Ke dni 15. 4. 2025 činil daňový nedoplatek žalobkyně 93 190 Kč, proto správce daně nařídil daňovou exekuci vydáním exekučního příkazu prodejem nemovitostí ze dne 16. 4. 2025 v souladu zákonem.
14. Poté žalovaný popsal průběh daňového řízení po vydání exekučního příkazu, uvedl, že žalobkyně podala pro exekučnímu příkazu námitku a rovněž uvedl, jakým způsobem bylo rozhodnuto o jejím návrhu na obnovu řízení ve věci daňové exekuce. Žalovaný neshledal žádný zákonný důvod pro nevydání exekučního příkazu na prodej nemovitostí. Po obsahové i formální stránce obsahuje předmětné rozhodnutí všechny předepsané náležitosti a netrpí vadami, které by měly za následek nezákonnost či nicotnost rozhodnutí. Oprávněné úřední osoby postupovaly v daňovém řízení v souladu s právními předpisy a nebránily daňovému subjektu uplatňovat svá práva.
15. Žalovaný dodal, že zástupce žalobkyně ve svých podáních uvádí identické důvody stížností směřující k neexistenci daňových pohledávek. Podání byla vždy přezkoumána a bylo o nich rozhodnuto, ať už to bylo v rámci námítky proti úkonu při placení daní podle § 159 daňového řádu, nebo v rámci stížností proti postupu správce daně podle § 261 odst. 1 daňového řádu. Jednalo se vždy zejména o stížnostní námitku, že žalobkyně nemůže být dlužníkem daně z nemovitých věcí, neboť předmětné nemovité věci byly zahrnuty do majetkové podstaty insolvenčního řízení vedeného s třetí osobou. Ve svých podáních

opětovně tvrdí, že úřední osoby jednají protizákonně. Je zřejmé, že jednání žalobkyně již není vedeno snahou o meritorní řešení věci, ale jen vedením sporu jako takového

16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neuplatnil nárok na náhradu nákladů.

IV. Replika žalobkyně

17. V obsáhlé replice, čítající 24 stran, žalobkyně zjevně opakovala důvody uvedené v podání, jímž se v daňovém řízení obracela na Odvolací finanční ředitelství, a nesouhlasila se závěry, které tento nadřízený správce daně vyslovil. Dále z procesní opatrnosti uváděla, že předchozí rozhodnutí správce daně, včetně rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, jsou nezákonná. Svou argumentaci spočívající v tom, že u nemovitostí zahrnutých do konkursní podstaty jiného dlužníka neměla být poplatníkem daně z nemovitostí, směřovala vůči několik let starým rozhodnutím správce daně. Dále vyslovila nesouhlas s rozhodnutími vydanými až po vydání žalobou napadeného exekučního příkazu ze dne 16. 4. 2025. Setrvala na argumentaci, která měla vést k obnově řízení ve věci vydání exekučního příkazu, zjevně se jednalo o převzetí odvolací argumentace proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení.
18. Část repliky pak tvořilo převzetí textu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) publ. Sb. NSS 2280/2011. A dále citace zákonných ustanovení, bez srozumitelně vyjádřené vazby na žalobní body. Opakovaně bylo zmíněno, že v nezákonném počinání zaměstnanců správce daně lze spatřovat úmyslnou trestnou činnost a poškozování práv žalobkyně, které jí mělo způsobit škodu na majetku přesahující 100 mil. Kč.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s., v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. V dané věci jde o přezkum exekučního příkazu na prodej nemovitých věcí vydaného podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. f) a § 218 daňového řádu, kdy exekučním titulem byl výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní v souladu s § 176 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona.
21. V první řadě soud uvádí, že žalobu bylo možné podat přímo proti exekučnímu příkazu. Námitka podaná dle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby vyčerpat. Rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, Sb. NSS 3873/2019). Tento závěr je třeba aplikovat i po novele provedené zákonem č. 283/2020 Sb., účinné od 1. 1. 2021 (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2024, č. j. 8 Afs 59/2023-39, Sb. NSS 4575/2024). Soudní přezkum tak může být dvoukolejný, žalobkyně se mohla samostatně bránit rovněž rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu. Není tedy namístě, aby se

soud zabýval skutečnostmi uváděnými žalobkyní v replice, které se týkaly dalšího průběhu daňového řízení po vydání žalobou napadeného exekučního příkazu.

22. Obecně platí, že soud při přezkumu exekučního příkazu nemůže přezkoumávat samotný exekuční titul. K tomu NSS v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, dovodil: *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“* Z tohoto závěru vycházel i rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, Sb. NSS č. 791/2006, ve kterém vyslovil, že v exekučním řízení již nemůže být soudní přezkum zaměřen na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Shodně uvádí i komentář k § 178 odst. 1 daňového řádu: *„Exekuční řízení nespočívá bezprostředně na hmotném právu, nýbrž na veřejné listině, z níž jednoznačně vyplývá dlužníková povinnost plnit, tj. na exekučním titulu. Exekuční orgán je exekučním titulem vázán a zásadně (tedy s určitými výjimkami) se nesmí zabývat jeho správností nebo tím, zda v řízení jeho vydání předcházejícímu nedošlo k vadám, jež mohly mít vliv na jeho správnost. Exekuční titul je základním věcným předpokladem exekuce. Správce daně vystupující v roli exekučního orgánu proto musí vždy v první řadě zkoumat, zda je exekuce podložena exekučním titulem. To zahrnuje i zkoumání otázky, zda exekuční titul není nicotný např. proto, že jej vydal orgán, který k tomu neměl pravomoc, neboť v takovém případě by exekuční titul vlastně ani neexistoval.“* (srov. Baxa J.; Dráb O.; Kaniová L.; Lavický P.; Schillerová A.; Šimek K.; Žiškova M. Daňový řád. Komentář, II. díl. Praha: Wolters-Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 1097).
23. Specifická situace nastává v případě, je-li exekučním titulem výkaz nedoplatků. Platí, že proti výkazu nedoplatků dle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu se nelze samostatně bránit ve správním soudnictví. Jeho obsah je možné věcně zpochybňovat až v rámci žaloby směřující proti exekučnímu příkazu, který byl vydán na základě výkazu nedoplatků jakožto exekučního titulu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Afs 200/2023-32; obdobně předtím rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015-59, Sb. NSS 3455/2016; ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-40). V posledně označeném rozsudku NSS současně konstatoval: *„Při posouzení správnosti údajů obsažených ve výkazu nedoplatků zcela jistě není spor o výši daně předepsané na základě platebních výměrů; tyto nelze jakkoli v řízení exekučním přezkoumávat; v daném případě nadto exekučním titulem nejsou jednotlivé platební výměry - § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu. V rámci nyní vedeného řízení se nepřezkoumává samotná výše stanovené (vyměřené či doměřené) daně, ale výše správcem daně vyčíslených nedoplatků vzniklých na základě správcem daně provedených „přesunů plateb“, které stěžovatel poukázal na úhradu konkrétních daňových povinností. Sporné ve věci je, zda vyčíslené nedoplatky, tak jak je správce daně do výkazu uvedl dle své evidence, jsou správné a mají reálný základ.“* (bod 23).
24. Při vědomí těchto obecných závěrů přistoupil soud k vypořádání žalobních námitek. Připomíná přitom, že je jimi v duchu dispoziční zásady vázán. Platí tedy, že rozsah a kvalita žalobní argumentace předurčují obsah odůvodnění rozsudku.
25. Obecně namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Exekuční příkaz má náležitosti vyžadované § 102 odst. 1 a § 178 odst. 2 daňového řádu. V souladu s § 218 daňového řádu z něj rovněž vyplývá, jaké nemovité věci byly nařízením exekuce

postiženy. Jde přitom o nemovité věci – pozemky p. č. XA, XB a XC zapsané na LV XD ve vlastnictví žalobkyně, které nebyly zapsány do majetkové podstaty v rámci konkursu jiného dlužníka – manžela žalobkyně X- vedeného pod sp. zn. KSLB X. Tato skutečnost není sporná. Z výkazu nedoplatků je zřejmá výše jednotlivých nedoplatků na dani z nemovitých věcí, výše úroku z prodlení v návaznosti na každou položku nedoplatků a jejich splatnost. Řádně označeny příslušným č. j. a datem vydání byly i rozhodnutí zakládající daňovou povinnost žalobkyně. Je tedy zjistitelné, jak správce daně k vymáhané výši daně dospěl. Žalobkyně mohla konkrétně namítat chybné vyčíslení jednotlivých nedoplatků daně i úroku z prodlení. Lze dodat, že soud neshledal ani jinou natolik závažnou vadu exekučního příkazu, která by způsobovala jeho nicotnost.

26. Pokud jde o námitku porušení zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu a s ní spojenou nepřezkoumatelnost výsledku „kontrolního zjištění“ ze dne 16. 4. 2025, č. j. 504605/25/2600-80541-505641, a zprávy o daňové kontrole, míjí se s podstatou napadeného exekučního příkazu, jímž se v souladu s § 178 odst. 1 daňového řádu zahajuje exekuční řízení. Žalobkyní zmiňovaný výsledek „kontrolního zjištění“ ze dne 16. 4. 2025, č. j. 504605/25/2600-80541-505641, je přímo žalobou napadený exekuční příkaz. Ten, jak již soud uvedl, lze považovat za přezkoumatelné rozhodnutí, vydané s požadovanými zákonnými náležitostmi. Zpráva o daňové kontrole nebyla součástí předloženého správního spisu, nebyla podkladem pro vydání exekučního příkazu, soudu tak není zřejmá souvislost této námítky s nyní přezkoumávaným exekučním příkazem. Exekuční příkaz nebyl vydán na základě správcem daně provedeného dokazování, ale na základě výkazu nedoplatků sestaveného na základě údajů v evidenci daní.
27. Argumentaci týkající se poplatnictví daně z nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně zapsaných do majetkové podstaty konkursu Jaroslava Jandy neshledal soud opodstatněnou.
28. Mezi účastníky není sporu o tom, že některé z nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně na LV X byly zapsány do majetkové podstaty konkursu na majetek manžela žalobkyně Jaroslava Jandy pod sp. zn. KSLB X. Konkrétně mělo jít o p. č. st. XM, XH s č. p. XN, XE s č. p. XF, XG, p. č. XI, XJ, XK, XL. Na základě pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2022, č. j. VSPH 634/2019-1336, pak byly z majetkové podstaty tohoto úpadce vyloučeny pozemky p. č. st. XG a XE, a stavba č.p. XF na tomto pozemku stojí.
29. Žalobkyně v důsledku toho, že dispoziční právo s nemovitostmi zapsanými do majetkové podstaty v konkursu na majetek jiného dlužníka přešlo na insolvenčního správce, disponovala pouze tzv. „holým vlastnictvím“ k těmto nemovitostem (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007/47; obdobně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 351/2018-32). Přejedná práva nakládat s majetkem sepsaným do konkursní podstaty jiného úpadce na správce konkursní podstaty ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, judikatura správních soudů reflektovala. Lze odkázat zejména na již zmíněný rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007/47, týkající se věci doměření penále na daň z nemovitostí daňovému subjektu – vlastníkově nemovitostí sepsaných do majetkové podstaty jiného úpadce. NSS dospěl k závěru, že povinnosti podle předpisů o daních související s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání plní správce konkursní podstaty, a to i tehdy, jedná-li se o majetek, který není ve vlastnictví úpadce. Tyto závěry jsou nadále platné i v režimu zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Podle § 246 odst. 1 uvedeného zákona platí, že prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které

přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou; zejména též insolvenční správce zajišťuje plnění daňových povinností. Dle § 228 písm. i) tohoto zákona se nakládáním s majetkovou podstatou rozumí i plnění povinností podle předpisů o daních.

30. Vyslovený závěr však neznámá, že daň z nemovitých věcí neměla být vyměřena žalobkyni jako vlastníkovu nemovitých věcí, byť z části zapsaných do soupisu majetkové podstaty jiného úpadce, některých přitom jen po určité období. Daň z nemovitých věcí je totiž přímou majetkovou daní, což znamená, že se daňová povinnost váže k vlastnictví nemovitého majetku. Ze znění § 3 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí vyplývá, že poplatníkem daně je zásadně vlastník nemovitých věcí (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005-55; ze dne 5. 11. 2015, č. j. 1 Afs 162/2015-50; ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 351/2018-32).
31. Ustanovení § 13a odst. 9 zákona o dani z nemovitých věcí, jehož se žalobkyně dovolává, na danou věc nedopadá. Žalobkyně totiž sepsáním některých nemovitých věcí do majetkové podstaty úpadce Jaroslava Jandy, přičemž některých jen po určité období, neztratila vlastnické právo k těmto nemovitostem, nezměnilo se její postavení poplatníka daně z nemovitých věcí ve smyslu § 3 odst. 1 a § 8 odst. 1 uvedeného zákona. Poplatníkem daně se namísto žalobkyně nestal insolvenční správce v konkursu vedeném na majetek manžela žalobkyně.
32. Nelze přehlédnout, že obrana žalobkyně ve své podstatě směřuje do fáze nalézacího řízení, neboť žalobkyně se brání nesprávnému stanovení daně z nemovitých věcí v platebních výměrech a namítá, že správce daně měl při vydání platebních výměrů postupovat procesně jinak, měl jí po oznámení o zahrnutí nemovitostí do majetkové podstaty jiného úpadce zaslat platební výměr na jinou výši daně. Žalobkyně opakovaně namítala, že sdělené skutečnosti ohledně zahrnutí jejích nemovitostí do majetkové podstaty v konkursu na majetek jiného úpadce správce daně ignoroval, neprovedl kontrolu, vydával nesprávné platební výměry na daň z nemovitých věcí. Namítala také, že správce daně ani nevydal dodatečné platební výměry na správnou výši daně. Jak již soud uvedl shora, ani v případě, že je exekucním titulem výkaz nedoplatek, nemůže soud při věcném posouzení správnosti údajů v něm obsažených posuzovat výši pravomocně stanovené daně (viz rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-40). Soud má především ke konkrétně uplatněným námitkám hodnotit, zda jednotlivé vyčíslené nedoplatky ve výkazu evidence daní mají reálný základ. V posuzované věci žalobkyně přitom nezpochybňuje, že nedoplatky na dani z nemovitých věcí uvedené ve výkazu nedoplatek nebyly uhrazeny, nenamítá ani případné konkrétní chybné použití plateb správcem daně, nenamítá konkrétní pochybení evidence dílčích nedoplatek v návaznosti na jednotlivá vyměření daně a stanovení úroku z prodlení.
33. Pokud jde o insolvenční řízení vedené proti žalobkyni pod sp. zn. KSLB X, ani zde nejsou skutkové okolnosti případu sporné. Dle správce daně bylo 4. 9. 2023 zveřejněno usnesení insolvenčního soudu o úpadku spojené s prohlášením konkursu, správce daně přihlásil pohledávky za žalobkyní. Není sporu ani o tom, že v průběhu insolvenčního řízení došlo ze strany správce daně k částečným zpětvzetím přihlášky (žalobkyně uvádí výši pohledávky správce daně původně ve výši 8 044,01 Kč, posléze ve výši 2 366 Kč ke dni 24. 5. 2024), což vzal insolvenční soud na vědomí usnesením ze dne 22. 11. 2023, č. j. KSLB X. Je třeba doplnit, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2023, č. j. KSLB 76 INS 13345/2022, 2 VSPH 1036/2023-A-97, bylo zrušeno usnesení krajského soudu ze dne 4. 9. 2023, č. j. KSLB X, o prohlášení konkursu na majetek žalobkyně a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Následně dne 13. 12. 2023 insolvenční soud zveřejnil úřední záznam (B-27), z něhož plyne,

že účinky zahájení insolvenčního řízení zůstávají zachovány, včetně účinků všech dosud řádně přihlášených nároků formou přihlášek pohledávek. Usnesením krajského soudu ze dne 24. 5. 2024, č. j. KSLB X, na které poukazuje žalobkyně, byl zamítnut insolvenční návrh na zjištění úpadku žalobkyně a prohlášení konkursu. Mezi přihlášenými pohledávkami byla zmíněna vykonatelná pohledávka správce daně ve výši 2 366 Kč. Dne 12. 6. 2025 byl dle úředního záznamu (B-31) ukončen zápis v insolvenčním rejstříku sp. zn. KSLB 76 INS z důvodu pravomocně ukončeného insolvenčního řízení.

34. Soud se ztotožňuje se správcem daně, že podstatné z pohledu vydání exekučního příkazu je, že žalobkyně byla k rozhodnému datu 15. 4. 2025 stále zapsána jako výlučný vlastník nemovitostí na LV XD. Podmínky vyžadované § 218 daňového řádu byly tedy naplněny. Dále dle § 243 odst. 1 daňového řádu platí, že po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení vést a pokračovat v něm s výjimkou provedení daňové exekuce; exekuci lze nařídít, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak. Ani citované ustanovení vydání exekučního příkazu na prodej předmětných nemovitých věcí nebránilo. Vydáním exekučního příkazu se podle § 178 odst. 1 daňového řádu zahajuje exekuční řízení, exekuce se pouze nařizuje, nikoli provádí.
35. Pouhá zmínka o vykonatelné pohledávce správce daně za žalobkyní ve výši 2 366 Kč v odůvodnění usnesení insolvenčního krajského soudu ze dne 24. 5. 2024, č. j. KSLB X, ve věci zamítnutí insolvenčního návrhu, stejně jako vzetí vykonatelné pohledávky v této výši na vědomí v usnesení ze dne 22. 11. 2023, č. j. X, nemůže správnost výkazu nedoplatků žalobkyně na dani z nemovitých věcí zapsaných na LV XD LV zpochybnit. Jak vyplývá z § 184 odst. 1 a § 187 insolvenčního zákona, věřitel může kdykoli v průběhu insolvenčního řízení vzít přihlášku pohledávky zpět, a to i částečně. Postup správce daně, který v insolvenčním řízení, jež bylo následně zrušeno a návrh na zjištění úpadku žalobkyně a prohlášení konkursu byl zamítnut, nakonec přihlásil za žalobkyní vykonatelnou pohledávku ve výši 2 366 Kč, není potvrzením toho, že nedoplatek žalobkyně na dani z nemovitých věcí ve výši 92 180 Kč byl ke dni 16. 4. 2025 evidován nesprávně. Žalobkyní obecně uplatněná argumentace o nereálném podkladu evidovaných nedoplatků daně, včetně úroku z prodlení, nemůže vést soud k závěru o nesprávnosti jednotlivých údajů o daňových nedoplatcích.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto žalobu soud zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Ve věci rozhodl, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného s tímto postupem.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. ledna 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu